

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Ce vremuri trăim ?

(Urmare).

Nu mai puțin triste și rele sunt vremurile, ce le trăește familia, lacrimile ei se amestecă cu lacrimile societății.

La ce a ajuns astăzi puterea părințească asupra fiilor, cari au răspirat aerul neatârării? Ce inimă poate avea o mamă față de copiii ei încă-păținați și nerușinați? Ce respect, ce ascultare, ce supunere se poate afla în pruncii, cari nu mai au respect și supunere față de Dumnezeu? Oh, familiile stau rău astăzi. Autoritatea sau puterea, iubirea, alărnarea, acestea trei elemente cari alcătuiesc familia, nu sunt altceva decât nume goale. Noi suntem martori la priveliști jalnice: părinții nu o duc bine cu pruncii lor, soții de căsătorie nu se înțeleg bine între olaltă, fratele se răscoală împotriva fratelui său, și se părăsc pe la Judecătorii și Tribunalele; ura, mâniile, pizmele, sfezile și purtarea de procese ruinează atâtea familii.

De acestea nu trebuie să ne mirăm, că dacă se scoate Dumnezeu din inima omului, nu poate izbucni altceva decât strigătul răzvrătirii, și acest strigăt se aude pretutindenea, de care sunt îngândurați inșiși bărbații de stat.

Toate sufletele bune trebuie să se întristeze pentru stricăciunea aceasta din lume, dar pentru aceea nu trebuie să desnădăjduim și să ne tulburăm prea tare. Ori cât de rele ar fi vremurile în cari trăim, în fața luptelor cu cari avem să ne luptăm, un bun fiu nu trebuie să uite de maica sa, iar pentru noi aceasta maică dulce, sfântă, miloasă și totodată negreșită (infallibilă) este Biserica.

Biserica, care este societatea sufletelor răscumpărate în dumezească lumină și în iubirea dumnezească, biserica, a cărei măreață, sfântă, și dumnezească poruncă este să povățuiască toate neamurile din lume la picioarele lui Isus Hristos: calea, adevărul și viața, aceasta Biserica, a cărei viață este suflarea neconținută a lui Dumnezeu, care prin mărețe strămutări se împărtășește și se întrupează în dânsa; ca singură, sfânta noastră Biserica totdeauna, dar mai ales în ceasul de acum, va fi învățătoara luminei, a adevărului și a iubirii.

De aceea dacă noi vom urma învățăturile sale sfinte, merețe și dumnezești, dacă vom merge pe urmele acelor virtuți preamărite, cari le-au deprins cei mai buni fii ai Bisericii, atunci noi vom fi siguri, că umblăm pe cărarea cea dreaptă — ce e plăcută lui Dumnezeu și duce la dânsul.

Să nu ne tulburăm de cursele și ura infernală — cu cari se năpustesc asupra Bisericii vrășmașii ei jurați să o nimicească... Această sfântă maică nu o vor putea deslipi dela sânul nostru cei mai înverșunați dușmani ai ei, cari prin încercările lor vor înmulți laudele și măririle Bisericii și vor trâmbița lumii întregi mărețele ei semne, cari sunt: unitatea, catolicitatea, sfințenia și perpetuitatea sau ființarea ei până la sfârșitul veacurilor. Acestea sunt patru diamante de pe cununa ei cari pururea vor străluci între noi până când lumea va fi lume. Despre aceasta ne este chiezășie istoria, pe care o cuprindem aici în câteva cuvinte pe scurt.

Pe vremea lui Iulian apostatul (care se lăpădase de creștinism) se striga în gura mare: „Biserica s'a născut ieri, nu are rădăcini, să o nimicim, ea este o pruncă.” Dar n'au putut să o nimicească. Aceasta a fost prin veacul al patrulea după Hristos.

Pe vremurile lui Voltaire la sfârșitul veacului al optsprezecelea, din nou au început să strige: „Biserica e împovărată de ani, nu mai poate trăi, să o zdrobim, că este o babă bătrână”. Dar nu au reușit, n'au putut'o zdrobi. Copila și baba nu cad, nu se pot nimici, pentru că sunt pururea tinere, pururea pline de putere.

Satana are în mâna sa o chieie, chieia iadului, dar cealaltă chieie — a Raiului — încă nu a putut să o zmulgă din mâinile Bisericii, și nu o va putea zmulge nici odată, pe cum ne asigură sfânta Evangelie: *Și porțile iadului nu o vor învinge pe ea.*

În vremurile noastre încă strigă o seamă de descreerați: „Să înlăturăm Biserica pentru că ea nu se mai potrivește cu înaintarea științelor și artelor”. Însă Biserica se împacă foarte bine cu ori ce înaintare, cu ori ce progres sau propășire și trăește și împărățește și cu putere stăpânește în inima milioaneilor de creștini-catolici.

Fi vor oare alte vremuri? Nu știu, dar ceea ce știu este aceasta: că după ciasul întunerucului va urma ciasul luminei, după ciasul Satanei va veni ciasul lui Isus Hristos. Pe cum într'o zi din patima și moartea Domnului Nostru Isus Hristos — de pe Cruce — a izvoit mântuirea și răscumpărarea neamului omenesc, și apoi o mare dobândă, o mare cucerire de suflete, o strălucită biruință; așa și astăzi din dure-

rile și suferințele Bisericii adevărate a Mântuitorului va răsări roada unor noi cuceriri, unor noi biruințe! Sus să avem inimile! Să ne alipim cu tărie de adevărata Biserică a lui Isus Hristos!

Despre Antihrist

de Patrițiu Birlea.

(Urmare.)

Deci am văzut, că pocăiții în revista: „Semnele timpului 1921 No. 5” scrii că Papa dela Roma ar fi Antihristul, cari au domnit 1260 ani dela 538—1798. Am înșirat pe Papii dela S. Petru până în 538, apoi dela 1798 până în zilele de azi. — Nu poate avea loc părerea lor căci e combătută. Cum se poate că și dela 1798 mai sunt papi, căci dacă papa ar fi antihristul, atunci ar fi trebuit să înceteze puterea lor dela 1798, căci spun ei, că numai până atunci adevca 1260 ani au avut putere.

Dacă ar avea pocăiții cât de puțin respect față de legea lui Hristos, n'ar vorbi astfel. Papii dela Roma au trimis și trimit și acuma misionari în toată lumea. Dacă cetim toate rapoartele misionarilor catolici, aflăm că nici un colți al lumii n'a rămas nepătruns de ei. Primim rapoarte din China, Coreea, din America, Grönlanda, din deșerturile înfocate ale Africei. Surorile S. Vicentiu merg să fondeze școli, spitale în Cairo, Aleppo, Mossul și Constantinopol. Carmelitanele înfășurate în lungi văluri, se duc să fondeze vetre de penitență prin India. După chipul și asemănarea cheruvimilor, acești misionari, și călugărițe se jertfesc pentru lăjirea împărăției lui Dumnezeu aici pe pământ. Implinesc porunca lui Hristos „Vestiți evangelia la toată zidirea”.

Papii sau îngrijit și mai demult să încreștineze păgânii, așa Sf. Francisc de Xaver, sf. Francisc de Asisi și alții.

Dela Sf. Apostol Petru, papii nu încetau a se ruga bunului Dumnezeu pentru unirea sufletelor.

Și pe acești papi, pocăiții îi declară de Antihristi. Totuși acești după ei așa numiți — Antihristi, trimit în lume misionari, despre ce se pot convinge din raportul dat de Presa Bună, Iași 1925, unde se pomenesesc misionari din toată lumea cu număr și nume.

Videm că comercianții de suflete atacă pe aceia, cari se silesc a fi servii lui Isus. Pentru ce nu spun pe Nero pe Domitian, împărați fără Dumnezeu și distrugători ai bisericilor Domnului de Antihristi, de dușmanii a lui Isus, ci se scandalizează de papi?

Să zicem despre ei ca Dl Hristos: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!”

(Sfârșit)

Adevărata educație.

De V. Borca.

(Urmare)

Dar acestea au fost pierdute din cauza neascultării. Asemănarea cu Dzeu a fost ruinată și aproape ștearsă din cauza păcatului. Puterea corporală, puterea sa de coegitațiune a fost slăbită și scăzută, concepția sa spirituală intunecată. Cu toate acestea totuși neamul omenesc n'a rămas fără speranță. În nemărginita iubire și îndurare s'a pus bazele planului de salvare și s'a hotărât un timp de probă. El trebuia să fie obiectul mântuirii, pentru a reface în om chipul Creatorului său și a readuce pe om la starea acea desăvârșită din care a căzut. Acesta este scopul educației, marele scop în viață. Adevărata educație e cea care exercită în inimă temere de Dzeu și iubirea de aproapele. Pregătirea morală trebuie să înceapă la pruncul micuț dela sânul mamei. În mintea lui trebuie imprimat cuvântul lui Dzeu și credința în

El, care îi va servi mai târziu ca o ancoră împotriva imoralității și vicleniei caprițioasă a lumii. Tinerilor ar trebui să li se dea educație din Cuvântul lui Dzeu prin scrieri sănătoase. Desinteresarea este temelia adevăratelor progrese ale evoluționismului.

Printr'un serviciu desinteresat ne formăm toate aptitudinile; vom fi prin aceasta tot mai mult părtași la natura divină. Pentru ca să ajungem o adevărată educație, trebuie să învățăm a iubi pe Dzeu și pe de aproape așa cum ne impune legea morală.

Fiecare ființă omenească creată după chipul lui Dzeu, este investită cu o putere, care se aseamănă cu a Creatorului — fiecare să gândească la puterea aceasta și să trateze ca atare. Oamenii trecuți prin această transformare, pot să-și asume răspunderi, să conducă întreprinderi și să influențeze caracterele. Tema adevăratei educații, este de-a dezvoltă această putere, încă din tinerețea omului ca la rândul-i să servească de educatori altora și nu numai ca niște reflectori de gândiri. În loc ca studiul lor să cuprindă ceea-ce a zis și a scris oamenii, elevii trebuie să fie îndrumați către izvorul adevărului și spre regiuni depărtate, cari le sunt descoperite în natură și le stau deschise ca o carte spre cercetare. În loc de învățatori slăbuți, instituțiile pot să formeze bărbați capabili, bărbați, cari în ori ce împrejurare sunt meșteri, cari au un orizont larg, curățenia gândirii și curajul convingerii, iar nu bărbați roboți.

O așa educație merită mai mult decât o perfecționare corporală; ea întărește caracterul, ca să jertfească adevărul, cinstea iar nu plăcerile personale sau ambițiunile lumești. Ea întărește spiritul contra răului. În loc de pasiuni dominante, cari duc la o putere distrugătoare, trebuie ca toate motivele și dorințele să fie aduse într'o armonie cu sublimele principii de drept. Dacă se rămâne la caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu, gândirea va fi înnoită și sufletul schimbat din nou după chipul Său.

O mare și sublimă lucrare va face acela, care se năzuește ca să împărtășească tinerilor o cunoștință d-zeiască și spre a le forma caracterul în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă a deșteptat într'ânsul o dorință de-a ajunge idealul d-zeiesc, atunci el va însuși o educație; care este mult mai înaltă decât cerul și mai înaintată

decât Universul. O educație, care nu se poate termina în aceasta viață, ci își va aduce rodirile sale în ceea viitoare; o educație care va asigura pasportul elevilor silitori din școala pregătitoare de pe pământ, pentru o viață vesnică fericită, acolo sus în alte sfere, unde tronează eterna pace.

Mitropolitul nostru. În Preasf. Vasile a părăsit clinica din Cluj. Reinsănătoșarea marelui Arhireu a produs sinceră bucurie în toată țara. În drumul ce l'a parcurs din Cluj cu automobil până la Blaj, s'a putut convinge despre dragostea și alipirea credincioșilor și a clerului, cari cu fețe vesele și patruși de sentimentul mulțumirei cătră cele cerești de unde a revenit sănătatea perduta a bunului Arhipastor pentru care atâtea suflete s'au rugat din sat în sat l'au întimpinat în cete mari. Ajuns la Blaj, în sunetul clopotelor, îl așteaptă întreaga populație cu mic și mare. La intrarea în oraș, care tindea aspectul unei zile de sărbătoare și mare bucurie sufletească, îl întimpină primarul orașenesc, iar la catedrală propositul capitular. Toată lumea întră în biserică, unde se face rugă de mulțumită Celui ceresc pentru darul sănătății pâr. Mitropolit nouă tuturor mult iubit. Întru mulți ani dispunătorule!

Numire. Preasfinția Sa episcopul Gherlei a numit pe pâr. Dr. Victor Bojor de inspector al învățământului catehetic dela toate școalele din dieceză, iar pe pâr. canonic Dr. Gh. Vidican de cenzor diecezan.

Misiuni populare. În Sighetul-Marmației în zilele 6—8 Dec. c. s'au ținut înlegatură cu anul sfânt iubilare exerciții spirituale pentru credincioșii din aceasta parohie. Zile adevărat sfinte și de manifestație sufletească, la reușita carora au conlucrat pâr. prof. P. Silaghi, pâr. Ios. Fucec și parohul local.

Tot în aceste zile s'au ținut și cu aceasta ocaziune a doua oră în Săpânța serviciile divine împreunate cu actele de pietate pentru câștigarea îndulgențelor pe partea sufletelor din purgator.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

12 — 18 Decembrie 1926.

12. Dumineca XI. d. Înălț. Sf. Cruci a Strămoșilor. P. Spiridon.
13. Luni. M. Eustratiu.
14. Marți. M. Ties, Leucie.
15. Miercuri. M. Eleuterie.
16. Joi. Pr. Ageu.
17. Vineri. Pr. Daniil.
18. Sâmbăta. M. Sevastian.